

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIV^e KAMER

A R R E S T

nr. 216.204 van 9 november 2011

in de zaak A. 199.982/XIV-33.087

In zake : Myriam DE NEUBOURG
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Eric Van Der Mussele en Yolande Vanden Bosch
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
Stoopstraat 1/10
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. de BEROEPSCOMMISSIE VOOR TUCHTZAKEN

2. het VLAAMSE GEWEST

beiden bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Tom De Sutter
kantoor houdend te 9000 Gent
Koning Albertlaan 128
bij wie woonplaats wordt gekozen

3. de gemeente SCHELLE

bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Ann Coolsaet
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Arthur Goemaerelei 69
bij wie woonplaats wordt gekozen
eveneens bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Ingrid Opdebeek
kantoor houdend te 2630 Aartselaar
Karel van de Woestijnelaan 7

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 23 april 2011, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van:

1. het besluit van de beroepscommissie voor tuchtzaken van 23 februari 2011 houdende verwerping van het administratief beroep van de verzoekster tegen het

besluit van 2 december 2010 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Schelle waarbij haar het ontslag van ambtswege wordt opgelegd in het kader van een tuchtprocedure;

2. het voormelde besluit van 2 december 2010 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Schelle;

3. de beslissingen van 5 oktober 2010 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Schelle tot niet-wraking van de secretaris en de leden van het college van burgemeester en schepenen;

4. het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Schelle van 28 september 2009 tot opstart van een tuchtvervolging en aanstelling van de secretaris mevr. Moulaert tot tuchtverslaggever;

5. het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Schelle van 23 oktober 2009 tot aanstelling van de waarnemend secretaris na wraking van mevr. Moulaert als tuchtonderzoeker en opmaak van een tuchtdossier;

6. het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Schelle van 15 februari 2010 met bevestiging van aanstelling van de waarnemend secretaris en bepaling van de te onderzoeken feiten;

7. het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Schelle van 21 juni 2010 tot kennisname van het tuchtdossier en tot het voortzetten van de tuchtvervolging.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De eerste en tweede verwerende partij hebben een nota ingediend en de eerste, tweede en derde verwerende partij hebben een administratief dossier ingediend.

Eerste auditeur Diane Mareen heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 oktober 2011.

Staatsraad Stephan De Taeye heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Eric Van Der Mussele, die verschijnt voor de verzoekster, advocaat Tom De Sutter, die verschijnt voor de eerste en de tweede verwerende partij, en advocaat Ann Coolsaet, die verschijnt voor de derde verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Diane Mareen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op het ogenblik van de feiten die tot de bestreden beslissingen hebben geleid, was de verzoekster als vast benoemd administratief assistent in dienst bij de gemeente Schelle.

3.2. Op 21 september 2009 vindt tussen de verzoekster en de gemeentesecretaris een incident plaats, waarna deze laatste een proces-verbaal laat opstellen wegens “opzettelijke slagen en verwondingen aan personeel van andere openbare dienst”. De feiten worden in het proces-verbaal als volgt omschreven:

“De gemeentesecretaris van de gemeente Schelle (...) heeft een woordenwisseling gehad met (...) (de verzoekster). Myriam heeft hierbij naar de secretaris geslagen en heeft haar geraakt op haar linkerarm. De secretaris is denkkelijk niet gekwetst.”.

3.3. Op 24 september 2009 verstuurt de verzoekster een klacht wegens pesten op het werk aan de arbeidsgeneesheer.

3.4. Op 28 september 2009 beslist het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Schelle om tegen de verzoekster naar aanleiding van het voormelde incident een tuchtonderzoek te openen en om de gemeentesecretaris als tuchtonderzoeker aan te stellen.

3.5. Op 23 oktober 2009 willigt het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Schelle het verzoek tot wraking vanwege de verzoekster tegen de tuchtonderzoeker in en wordt een nieuwe tuchtonderzoeker aangesteld.

3.6. Op 15 februari 2010 bevestigt het college van burgemeester en schepenen de aanstelling van de nieuwe tuchtonderzoeker. In dit besluit wordt tevens een opsomming van de feiten gegeven die de verzoekster aangewreven worden en dit aangezien “in de laatst vermelde collegebeslissing geen melding werd gemaakt van de precieze feiten waarover een tuchtonderzoek moet worden gevoerd.”.

3.7. Op 2 maart 2010 laat het parket van de procureur des Konings te Antwerpen weten dat de klacht die de gemeentesecretaris tegen de verzoekster heeft ingediend, geseponeerd wordt wegens “afwezigheid van voorgaanden”. In de sepotbeslissing is eveneens het motief “toevallige feiten met oorzaak in specifieke omstandigheden” aangevinkt.

3.8. Op 18 juni 2010 voltooit de tuchtonderzoeker het tuchtverslag. In dit verslag wordt het volgende geconcludeerd:

“Uit het tuchtonderzoek is m.i. gebleken dat er voldoende redenen zijn om de tuchtvervolgning ten laste van mevrouw De Neubourg verder te zetten. Het gedrag van mevrouw De Neubourg getuigt m.i. van een gebrek aan respect, loyaliteit en correctheid, wat een schending is van punt 6 van de deontologische code. Het is ook in strijd met de waardigheid van het ambt.

Uit de diverse verklaringen en ook uit de gesprekken met mevrouw De Neubourg blijkt dat zij niet meer kan functioneren binnen het gemeentebestuur. Dit betreft zowel een samenwerking met het bestuur als met de collega's.

De tuchtstraffen blaam, inhouding van salaris, tuchtschorsing, lagere inschaling of terugzetting in graad kunnen m.i. daarom geen oplossing bieden in dit dossier.

Daarom lijkt het mij aangewezen om over te gaan tot ontslag van ambtswege.”.

3.9. Op 21 juni 2010 neemt het college van burgemeester en schepenen kennis van het tuchtverslag en roept het de verzoekster op om over het eventueel opleggen van een tuchtstraf te worden gehoord.

3.10. Op 10 augustus 2010 dient de verzoekster opnieuw een klacht in wegens pesten op het werk.

3.11. Tijdens de hoorzitting van 5 oktober 2010 vraakt de verzoekster de gemeentesecretaris, de burgemeester en de leden van het college van burgemeester en schepenen. Deze verzoeken worden afgewezen.

3.12. Op 2 december 2010 legt het college van burgemeester en schepenen de verzoekster de tuchtstraf “ontslag van ambtswege” op.

Dit is de tweede bestreden beslissing.

3.13. Op 8 januari 2011 stelt de verzoekster tegen de voormelde beslissing van het college van burgemeester en schepenen een administratief beroep in bij de beroepscommissie voor tuchtzaken van het statutaire gemeente-, provincie- en OCMW-personeel (hierna: de beroepscommissie).

3.14. Op 23 februari 2011 verklaart de beroepscommissie het beroep van de verzoekster ontvankelijk maar ongegrond.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarin onder meer het volgende wordt gesteld:

“De argumenten in beroep:

Het beroep van mevrouw De Neubourg strekt ertoe (onder de noemer “vorderingen in deze beroepsakte”) de vernietiging te horen uitspreken van de bestreden beslissing, en “impliciet van de bijhorende en voorafgaande beslissingen die zijn getroffen in het kader van de beoordeling van de gevraagde wrakingen” om reden dat deze beslissingen niet zijn gemotiveerd en niet zijn weergegeven in de eindbeslissing.

Minstens wordt er op aangestuurd om geen tuchtsanctie uit te spreken, bij gebrek aan bewijs of in nog meer ondergeschikte orde: voor recht te horen zeggen dat de “feiten verschoonbaar zijn” en “de tuchtstraf niet in verhouding is met de feiten”.

“Tenslotte dat wanneer de opgelegde tuchtstraf niet zonder meer wordt vernietigd of gewijzigd door de beroepsinstantie, en de zaak zou worden teruggewezen het bestuur moet worden opgedragen te oordelen met in acht name van:

1° het bestaan van de pestklacht sedert 18-9-2009;

2° de ziekte-toestand van beroepster die vaststaat voor de tuchtfeiten en voor de tuchtvervolging en op de dag van de feiten;

3° de onmogelijkheid om een zware tuchtstraf op te leggen als afzetting, ontslag of verlaging van graad;

4° de wraking van minstens 1 schepen en de burgemeester.”

Nazicht en beoordeling:

1° De wraking:

- De beslissingen van de tuchtverheid om de wrakingverzoeken niet in te willigen worden - ongeacht hun gegrondheid - door de devolutieve werking van het beroep “gedekt” door de beslissing van de Beroepscommissie, waarbij de verzuimen, de onregelmatigheden en fouten in de procedure worden hersteld en rechtgezet, in zoverre de rechtspleging in graad van beroep conform de toepasselijke regelgeving is verlopen. Enkel in de marge, stelt de Beroepscommissie vast dat de tuchtvervolgde er niet in slaagt concrete gegevens bij te brengen die enige partijdigheid, vooringenomenheid of ongehoorde animositeit tegenover haar persoon bij een of meer leden van het tuchtcollege aannemelijk maakt.

De onderscheiden beslissingen (die onterecht ook in beroep worden bestreden) m.b.t. de vragen tot wraking zijn - prima facie - genomen overeenkomstig artikel 9,a1.1 van het Uitvoeringsbesluit Tuchtprocedure en zijn met deugdelijke redenen omkleed.

2° Tuchtprocedure diende afhandeling strafklacht van appellante af te wachten:

De bestreden beslissing heeft met dienstige motieven het verzoek tot schorsing afgewezen, nu er geen procedureel verband bestaat tussen het concrete tuchtvergrijp te dezen en de beweerde “misbruiken bij de aanbestedingen” die zij aanklaagt.

Het middel faalt ook in beroep.

3° Ongeldige beslissingen (start van tuchtzaak; verder zetten procedure en oproeping tot hoorzitting).

Ook hier wordt de partijdigheid van college en gemeentesecretaris ingeroepen. Ook hier is het antwoord van het tuchtcollege met pertinente redenen omkleed, waarbij de Beroepscommissie zich aansluit.

Het middel kan ook in graad van beroep niet worden aangenomen.

4° De feiten zijn niet bewezen:

- Mevrouw De Neubourg voert veeleer de ongeldigheid van de beslissing aan dan wel de feiten als dusdanig te betwisten.

Betoog(d) wordt dat pas op 15.12.2010 de tuchtonderzoeker werd aangesteld en de vorige aanstelling van (dezelfde) onderzoekster geacht moet worden te zijn ingetrokken.

Zeer terecht overweegt de bestreden beslissing dat de tuchtprocedure niet werd stopgezet en herbegonnen, doch dat de opdracht van 23.10.2010 werd geëxpliciteerd en helemaal niet werd ingetrokken.

Dit onderdeel van het middel kan ook in graad van beroep niet worden aangenomen.

- Voorts wordt voorgehouden dat de feiten niet zijn bewezen, omdat de beweerde bewijselementen dagtekenen van voor de beslissing van 15.12.2010 “tot aanstelling van de tuchtonderzoeker”.

Zoals in voorgaande passus aangehaald is de ingeroepen beslissing van 15.02.2010 geen nieuwe aanstelling en zijn de ingezamelde gegevens sedert de eigenlijke aanstelling van 23.10.2010 volkomen rechtsgeldig bekomen. Ook dat onderdeel van het middel faalt.

5° De verjaring:

Appellante stelt dat zoals in het vierde middel -na 15.12.2010, geen tuchtonderzoek meer werd gevoerd, terwijl de eigenlijke tuchtprocedure niet meer kan worden aangevat wegens verjaring.

Ook deze redenering kan niet worden gevolgd, omdat de opdracht tot aanstelling van een tuchtonderzoeker dateert van 23.10.2010 en de onderzoeksverrichtingen en hun resultaat te dezen rechtsgeldig worden aangewend in de onderhavige tuchtprocedure.

Het middel kan ook in graad van beroep niet worden aangenomen,

6° De verschoning wegens uitlokking:

Mevrouw De Neubourg houdt voor dat de houding van de gemeentesecretaris bij haar terugkeer uit ziekteverlof de feiten van agressie zouden hebben uitgelokt, waardoor ze zouden verschoond zijn.

Om van provocatie te kunnen gewagen, in de zin van artikel 411 strafwetboek, moet worden aangetoond dat er een “zware gewelddaad tegen de persoon” van de (dader) is gebruikt, wat weliswaar door de rechtspraak ruim wordt geïnterpreteerd en ook moreel geweld kan zijn.

In beginsel is het de strafrechter die soeverein over de “vermindering van het weerstandsvermogen” uitspraak doet, maar te dezen -gelet op het sepot van het openbaar ministerie- kan op de ingeroepen verschoningsgrond gestatueerd worden door de tuchtverheid.

Opmerkenswaardig hierbij is dat de procureur des Konings de reden van zijn seponering opgeeft, zijnde de “afwezigheid van voorgaanden” (sic), terwijl er geen sprake is van welke “verschoningsgrond” ook.

De eerder passieve houding van de gemeentesecretaris, zoals overigens de getuigenverklaringen bevestigen, blijkt niet van die aard te zijn geweest om van “moreel geweld” te kunnen spreken dat bovendien de agressieve reactie zou kunnen uitleggen, laat staan uitlokken.

De overwegingen van de bestreden beslissing hieromtrent kunnen volmondig worden bijgetreden. Het middel wordt niet aangenomen.

7° De verschoning wegens ziekte:

Geargumenteerd wordt dat mevrouw De Neubourg ten tijde van de feiten ziek was en haar ziekte-toestand haar gedrag “verschoont”.

Zoals de bestreden beslissing terecht overweegt blijft de verzoekster in gebreke met enigerlei bewijskrachtig doktersbriefje aan te tonen dat ze op het moment van de aangeklaagde gedraging ziek was en dat haar medische toestand van aard was om haar agressieve reactie te verklaren en/of in de hand te werken.

Er is dan ook geen aanwijzing voorhanden dat de ziekte-toestand, door de arts geattesteerd voor en na de feiten, bestond op de dag van de tuchtfeiten, zodat haar gedraging helemaal niet door enige ziekte kan zijn beïnvloed. Het middel kan ook in graad van beroep niet worden aangenomen.

8° De verschoning wegens pestgedrag en het “ontslagverbod”:

Mevrouw De Neubourg heeft klacht neergelegd wegens “pesten” op 21.09 2009, d.w.z. nadat zij de tuchtinbreuk heeft gepleegd.

Haar hier vervolgde gedraging kan derhalve niet in het verlengde van de klacht worden onderzocht.

Bovendien wordt, zoals de beslissing a quo pertinent toelicht, verkeerdelijk de “bescherming van de klachtindiener wegens pestgedrag” begrepen als een verbod om ontslagen te worden op tuchtgebied.

Het indienen van een klacht wegens pesten op het werk verhindert helemaal niet dat de klager tuchtrechtelijk vervolgd en gesanctioneerd wordt.

Het middel kan evenmin in graad van beroep worden aangenomen.

9° De strafmaat:

Mevrouw De Neubourg betoogt dat, indien de feiten al niet zouden verschoond zijn, de verschoningsgronden zeker als verzachtende omstandigheden moeten gelden, waarmee de opgelegde tuchtsanctie geen rekening heeft gehouden.

De Beroepscommissie herinnert aan de vaste rechtspraak van de Raad van State m.b.t. de straftoemeting, die luidt:

“Bij het bepalen van de aard en de zwaarte van de tuchtsanctie beschikt de tuchtoverheid over een ruime appreciatiebevoegdheid, die de redelijkheid als grens heeft.

Bij het bepalen van de tuchtsanctie zal de tuchtoverheid rekening dienen te houden met de aard van de ten laste gelegde feiten, de tuchtrechtelijk vervolgde persoon, de omstandigheden waarin de feiten zijn gepleegd, de goede werking van de dienst en de weerslag van de inbreuk en de bestraffing op het gedrag van andere personeelsleden” (lees bijv. recentelijk: arrest van 10 oktober 2010, nr. 208.195).

Te dezen heeft het tuchtcollege concreet aangegeven, t.a.v. de persoon en de feiten, om welke redenen het ontslag van ambtswege verantwoord is.

De Beroepscommissie maakt deze overwegingen tot de hare en vat ze als volgt samen:

- mevrouw De Neubourg heeft blijk gegeven van een totaal gebrek aan respect voor de hiërarchie;
 - het bestrafte gedrag is volkomen onverenigbaar met de meest elementaire loyaliteitsplicht en gehoorzaamheidsplicht, waardoor iedere verdere medewerking onmogelijk is geworden;
 - de vertrouwensbreuk, door de zware inbreuk veroorzaakt, is onherstelbaar, nu aangetoond is dat de appellante niet voor enige rede vatbaar is;
 - de werkomgeving zelf moet ten alle prijze gevrijwaard worden van elke schadeverwekkende agressieve houding;
 - de vaststelling dat de goede trouw van mevrouw De Neubourg t.a.v. haar overheid ver zoek is, nu zij zich o.m. liet ontvallen “ik zal een 14 dagen werken en dan word ik terug ziek (lees verklaring van Gerda Andries).
- De nieuwe uitspraak door de Beroepscommissie voor tuchtzaken
- Uit de beantwoording van de middelen in beroep volgt dat, naar het oordeel van de Beroepscommissie,
- de feiten van de ten laste legging onverminderd bewezen zijn gebleven en een zware tuchtinbreuk uitmaken;
 - het tuchtvergrijp dienovereenkomstig behoort gesanctioneerd (te) worden, met inachtneming van alle elementen van het dossier, zoals hoger onder punt 9° is uiteengezet;
 - het ontslag van ambtswege het enige evenredige antwoord is op de ongehoorde agressie.”.

IV. Aanduiding van partijen

4.1. De derde verwerende partij betoogt dat zij ten onrechte als verwerende partij werd aangeduid, nu de tweede bestreden beslissing ingevolge de hervormingsbevoegdheid waarover de beroepscommissie beslist en de devolutieve werking van het georganiseerd beroep, uit het rechtsverkeer is verdwenen. Zij verzoekt om in de procedure te mogen tussenkomen.

4.2. Vermits de gemeente Schelle de auteur is van één van de aangevochten beslissingen, werd zij terecht als verwerende partij aangeduid. Het verzoek van deze gemeente om in de procedure te mogen tussenkomen wordt dienvolgens afgewezen.

V. Ontvankelijkheid van de vordering

De aangevoerde excepties

5.1. De verwerende partijen wijzen erop dat, gelet op de devolutieve werking van het georganiseerd administratief beroep bij de beroepscommissie en op haar hervormingsbevoegdheid, de beslissing van 23 februari 2011 van de beroepscommissie in de plaats is gekomen van de beslissing van 2 december 2010 van het college van burgemeester en schepenen en dat die laatste beslissing uit het rechtsverkeer is verdwenen. Evenmin is de vordering ontvankelijk in zoverre zij gericht is tegen de overige door de verzoekster bestreden beslissingen van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Schelle, aangezien dit voorbereidende handelingen zijn van de beslissing van 2 december 2010 van het college van burgemeester en schepenen, deze handelingen de rechtstoestand van de verzoekster niet wijzigen en derhalve niet afzonderlijk bij de Raad van State aanvechtbaar zijn en een beroep tegen deze beslissingen bovendien manifest laattijdig is.

Beoordeling

5.2. De excepties moeten worden bijgevalen. Alleen tegen beslissingen die in laatste aanleg zijn genomen staat een annulatieberoep en derhalve een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging open, zodat de vordering niet ontvankelijk is in zoverre zij tegen de tweede bestreden beslissing is gericht.

5.3. De vordering is evenmin ontvankelijk in zoverre zij gericht is tegen de derde, de vierde, de vijfde, de zesde en de zevende bestreden beslissing, en dit alleen al omdat dit louter voorbereidende beslissingen zijn, die geenszins de rechtstoestand van de verzoekster wijzigen.

Onder “de bestreden beslissing” wordt hierna enkel de eerste bestreden beslissing begrepen.

VI. Onderzoek van de vordering

6. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Ernst van de middelen

1. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

7.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van het algemeen rechtsbeginsel “nemo iudex in causa sua” en van artikel 6.1 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

De verzoekster betoogt dat zij de gemeentesecretaris, de leden van het college van burgemeester en schepenen en het parket heeft ingelicht over misbruiken en bedrog bij gunningen door de gemeentesecretaris en leden van het college van burgemeester en schepenen. Deze hebben er dus een materieel en moreel belang bij dat de verzoekster uit het gemeentebestuur wordt verwijderd. Het college van burgemeester en schepenen, of minstens een aantal leden ervan “tot de helft van de tuchtoverheid rest”, had daarom wegens partijdigheid gewraakt moeten worden.

Voorts heeft de beroepscommissie via haar goedkeuringstoezicht niet ingegrepen, wat het recht van de verzoekster “op fair trial en recht op een onpartijdige en onafhankelijke rechtbank” zoals beschermd door artikel 6.1 van het EVRM in het gedrang heeft gebracht.

Beoordeling

7.2. Zoals reeds hoger onder randnummer 5.2 werd gesteld, is de tweede bestreden beslissing ingevolge de devolutieve werking van het administratief beroep uit het rechtsverkeer verdwenen. In zoverre het middel tegen deze beslissing is gericht, is het op het eerste gezicht onontvankelijk. Zelfs indien de verzoekster erin zou slagen om de partijdigheid van het college van burgemeester en schepenen aan te tonen, zou dit, op het eerste gezicht, door de beroepscommissie, die op grond van artikel 141 van het gemeentedecreet een hervormingsbevoegdheid uitoefent en waarvan de onpartijdigheid niet in vraag wordt gesteld, zijn rechtgezet.

7.3. Wat de aangevoerde schending van artikel 6.1 van het EVRM betreft, moet *prima facie* worden vastgesteld dat een beslissing als de hier bestredene uitgaat van een orgaan van het actief bestuur, dat niet is gebonden door de regels van onafhankelijkheid en onpartijdigheid die gelden voor de organen die jurisdictionele beslissingen nemen en die ook in artikel 6 van het EVRM zijn opgenomen.

In ieder geval biedt de wet de verzoekster de mogelijkheid om bij de Raad van State beroep in te stellen tegen een beslissing van de beroepscommissie en heeft zij aldus de garantie op een volwaardige jurisdictionele toetsing van de bestreden beslissing overeenkomstig de voorwaarden bepaald in artikel 6 van het EVRM. Middels zijn marginale toetsingsbevoegdheid houdt de Raad van State ook toezicht op de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van het bestuur en dus op de opportuniteit van zijn beslissingen.

Het middel kan niet tot de schorsing van de bestreden beslissing leiden.

2. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

8.1. In het tweede middel voert de verzoekster de schending aan van het verbod op machtsafwending.

De verzoekster betoogt dat de door het college van burgemeester en schepenen opgestarte tuchtprocedure als doel heeft haar uit de dienst te verwijderen “om haar zo te verhinderen verder materiaal te ontmoeten dat tegen (...) het college kan worden gebruikt”.

Beoordeling

8.2. De verzoekster voert enkel machtsafwending in hoofde van het college van burgemeester en schepenen aan. Aangezien geen machtsafwending in hoofde van de beroepscommissie, auteur van de bestreden beslissing, wordt aangevoerd, kan het middel op het eerste gezicht niet tot de schorsing van de bestreden beslissing leiden.

3. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

9.1. In het derde middel voert de verzoekster aan dat de derde, de vierde, de vijfde, de zesde en de zevende bestreden beslissing, betreffende het opstarten van de tuchtvervolging en het voortzetten ervan, evenals de weigeringen tot wraking en de oproep om gehoord te worden, ongeldig zijn. Zij voert in dit verband de schending van het algemeen rechtsbeginsel “nemo iudex in causa sua” en van artikel 6.1 van het EVRM aan. De voorafgaande beslissingen van het college zijn volgens de verzoekster aanvechtbaar, samen met de getroffen tuchtbeslissing en de “goedkeuringsbeslissing”. Ook de voorafgaande beslissingen zijn door een partijdig orgaan genomen.

Beoordeling

9.2. In zoverre de verzoekster op grond van dit middel de schorsing van de de derde, de vierde, de vijfde, de zesde en de zevende bestreden beslissing vordert, is het middel onontvankelijk om de reden vermeld onder randnummer 5.3.

9.3. Waar de verzoekster met haar middel de onwettigheid van de bestreden beslissing beoogt aan te tonen, dient gewezen op het gestelde onder randnummer 7.2. Zelfs indien de verzoekster erin zou slagen om de partijdigheid van het college van burgemeester en schepenen aan te tonen, moet een dergelijk euvel op het eerste gezicht geacht worden door de beroepscommissie te zijn rechtgezet, nu deze commissie op grond van artikel 141 van het gemeentedecreet een hervormingsbevoegdheid uitoefent en de onpartijdigheid van de beroepscommissie niet in vraag wordt gesteld.

9.4. Om de reden vermeld onder randnummer 7.3 kan een schending van artikel 6.1 van het EVRM op het eerste gezicht evenmin aangenomen worden.

Het middel kan niet tot de schorsing van de bestreden beslissing leiden.

4. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

10.1. De verzoekster voert in het vierde middel “onzorgvuldigheid van de tuchtoverheid” en de schending van artikel 124 §§1, 3 en 5 van het gemeentedecreet aan.

10.2. In een eerste middelonderdeel betoogt zij dat de stukken in het tuchtdossier van vòòr de beslissing van 15 februari 2010 van het college van burgemeester en schepenen, datum waarop de tuchtonderzoeker werd aangesteld, dateren. Dit is in strijd met artikel 124, § 1 van het gemeentedecreet, dat stelt: “de

tuchtoverheid START het tuchtonderzoek op”. De bestreden beslissing stelt ten onrechte dat de beslissing van 15 februari 2010 van het college van burgemeester en schepenen een louter bevestigende beslissing is. Het gaat om een nieuwe beslissing die in de plaats komt van de eerdere beslissingen ter zake, want pas met deze beslissing is voor het eerst aangegeven welke feiten de nieuwe tuchtonderzoeker als tuchtfeiten moest onderzoeken. In strijd met artikel 124, § 3 en § 5 van het gemeentedecreet had men eerder, in de voorgaande beslissingen van 28 september 2009 tot aanstelling van de secretaris als oorspronkelijke tuchtverslaggever en van 23 oktober 2009 tot aanstelling van de plaatsvervangende secretaris als tuchtverslaggever na wraking van de eerste, niet aangegeven welke feiten als tuchtfeiten moeten worden onderzocht. Alle verhoren en verslagen die hun basis vinden in de eerdere, ingetrokken beslissingen, hadden niet gebruikt mogen worden. Na 15 februari 2010 zijn geen onderzoeken meer gevoerd.

10.3. In een tweede middelonderdeel voert de verzoekster aan dat het bestuur onzorgvuldig is geweest door de verklaring van een getuige niet nader te onderzoeken, terwijl die getuige heeft verklaard dat zij niet weet hoe de verzoekster zou geslagen hebben en waar de verzoekster het slachtoffer geraakt heeft. Evenmin werd een medisch attest nader onderzocht, terwijl de verzoekster tegen de dokter die dit attest heeft opgesteld een klacht heeft ingediend wegens antidatering en valsheid in geschrifte.

Beoordeling

10.4. Wat het eerste middelonderdeel betreft, wordt vastgesteld dat de beroepscommissie op een gelijkaardige grief van de verzoekster het volgende heeft geantwoord:

“4° De feiten zijn niet bewezen:

- Mevrouw De Neubourg voert veeleer de ongeldigheid van de beslissing aan dan wel de feiten als dusdanig te betwisten.

Betoog(d) wordt dat pas op 15.(0)2.2010 de tuchtonderzoeker werd aangesteld en de vorige aanstelling van (dezelfde) onderzoeker geacht moet worden te zijn ingetrokken.

Zeer terecht overweegt de bestreden beslissing dat de tuchtprocedure niet werd stopgezet en herbegonnen, doch dat de opdracht van 23.10.2010 werd geëxpliciteerd en helemaal niet werd ingetrokken.

Dit onderdeel van het middel kan ook in graad van beroep niet worden aangenomen.

- Voorts wordt voorgehouden dat de feiten niet zijn bewezen, omdat de beweerde bewijselementen dagtekenen van voor de beslissing van 15.(0)2.2010 “tot aanstelling van de tuchtonderzoeker”.

Zoals in voorgaande passus aangehaald is de ingeroepen beslissing van 15.02.2010 geen nieuwe aanstelling en zijn de ingezamelde gegevens sedert de eigenlijke aanstelling van 23.10.2010 volkomen rechtsgeldig bekomen.

Ook dat onderdeel van het middel faalt.”.

In het tuchtbesluit van 2 december 2010 van het college van burgemeester en schepenen, waaraan de bestreden beslissing refereert, wordt onder meer het volgende overwogen:

“Hoewel het voor de tuchtonderzoeker wel duidelijk was welke feiten precies moesten worden onderzocht - hiervan getuige het op dat ogenblik reeds gedane onderzoek - stonden deze feiten niet precies vermeld in de beslissing van het college van burgemeester en schepenen dd. 23.10.2009. Het is dan ook enkel en alleen om elke onduidelijkheid ter zake uit te sluiten dat de beslissing dd. 15.02.2010 de feiten precies heeft omschreven.”.

10.5. Als annulatierechter is de Raad van State belast met een wettigheidstoezicht. De Raad van State is niet bevoegd om opnieuw kennis te nemen van de bezwaren als zodanig en de weerlegging van de bezwaren door de verwerende partij te onderwerpen aan een eigen beoordeling ervan. Hij kan enkel nagaan of de behandeling van de bezwaren niet op een kennelijk onredelijke wijze gebeurd is.

10.6. Als antwoord op de onder randnummer 10.4 vermelde overwegingen, beperkt de verzoekster zich tot de stelling dat de bestreden beslissing “ten onrechte (beweert) dat het louter zou gaan om een expliciterende beslissing” en dat niet blijkt waaruit dit mag afgeleid worden. De verzoekster gaat er aldus aan voorbij dat reeds in het tuchtbesluit van 2 december 2010 van het

college van burgemeester en schepenen is aangegeven waarom niet van een nieuwe, maar van een bevestigende beslissing sprake is, argumentatie die de beroepscommissie tot de hare maakt. De verzoekster toont zodoende, op het eerste gezicht, de onrechtmatigheid van de bestreden beslissing niet aan.

Het eerste middelonderdeel is niet ernstig.

10.7. In haar tweede middelonderdeel geeft de verzoekster voor het eerst kritiek op de inhoud van de in het tuchtdossier opgenomen getuigenverklaring en het medisch attest. Een grief die de openbare orde niet raakt en die de verzoekster voor de administratieve beroepsinstantie kon inroepen, wat te dezen prima facie het geval is, kan niet op een ontvankelijke wijze voor het eerst voor de Raad van State worden aangevoerd.

Het middel is deels onontvankelijk, deels niet ernstig.

5. Vijfde middel

Uiteenzetting van het middel

11.1. In het vijfde middel voert de verzoekster verjaring aan.

Zij voert meer bepaald aan dat na 15 februari 2010 geen onderzoek meer is gebeurd en dat na een vernietiging van de tuchtstraf voor dezelfde feiten, die dan verjaard zullen zijn, geen nieuw onderzoek meer kan gevoerd worden.

Beoordeling

11.2. De verzoekster anticipeert in haar middel op een gebeurlijke vernietiging van de bestreden beslissing en geeft op het eerste gezicht geen wettigheidskritiek op deze beslissing. Het middel kan zodoende niet tot de schorsing van de bestreden beslissing leiden.

6. Zesde middel

Uiteenzetting van het middel

12.1. In het zesde middel voert de verzoekster aan dat de tuchtfeiten verschoond zijn door uitlokking en dat de tuchtbeslissing nietig is door onzorgvuldigheid vanwege de overheid die de feiten en elementen die wijzen op uitlokking niet zorgvuldig heeft onderzocht.

De verzoekster betoogt dat de strafklacht tegen haar niet enkel is geseponeerd wegens “afwezigheid van voorgaanden”. Er is ook sprake van “toevallige feiten met oorzaak in specifieke omstandigheden”. Dit is niet onderzocht. Nochtans blijken uit het dossier verschillende “elementen van uitlokking”. De tuchtoverheid en de beroepscommissie hebben niet zorgvuldig gehandeld en dit terwijl de gemeentesecretaris het er bewust heeft op aangelegd om de verzoekster bij haar terugkomst na een langere afwezigheid “door het lint te laten gaan”. Niet alleen de verzoekster was bij haar terugkomst zeer nerveus, ook andere personeelsleden waren zenuwachtig. Daarnaast werd de verzoekster bij haar terugkomst genegeerd en vatte de gemeentesecretaris onmiddellijk de frontale aanval aan. Onmiddellijk achtervolgd door deze laatste en in het zicht van vele collega's werd de verzoekster door de gemeentesecretaris vernederd en uitgedaagd, waarbij zij heeft gepoogd de handtas van de verzoekster te nemen, zodat de verzoekster haar zou moeten volgen. Vervolgens belette de gemeentesecretaris de verzoekster gedurende ettelijke minuten de doorgang, in de hoop een escalatie van geweld te veroorzaken. De gemeentesecretaris joeg de verzoekster nog meer op door te dreigen met de politie om de verzoekster buiten te zetten en eindigde met een opgelegde dienstvrijstelling, zonder dat de verzoekster daarom had gevraagd.

Beoordeling

12.2. De seponering door het parket van de strafklacht staat los van de tuchtrechtelijke afhandeling van de feiten. De omstandigheid dat in de bestreden

beslissing niet wordt ingegaan op de tweede reden voor seponering, laat op het eerste gezicht dan ook niet toe te besluiten dat de beroepscommissie onzorgvuldig is geweest.

12.3. Vastgesteld wordt voorts dat de beroepscommissie op een gelijkaardige grief van de verzoekster het volgende heeft geantwoord:

“6° De verschoning wegens uitlokking:

Mevrouw De Neubourg houdt voor dat de houding van de gemeentesecretaris bij haar terugkeer uit ziekteverlof de feiten van agressie zouden hebben uitgelokt, waardoor ze zouden verschoond zijn.

Om van provocatie te kunnen gewagen, in de zin van artikel 411 strafwetboek, moet worden aangetoond dat er een “zware gewelddaad tegen de persoon” van de (dader) is gebruikt, wat weliswaar door de rechtspraak ruim wordt geïnterpreteerd en ook moreel geweld kan zijn. In beginsel is het de strafrechter die soeverein over de “vermindering van het weerstandsvermogen” uitspraak doet, maar te dezen - gelet op het sepot van het openbaar ministerie - kan op de ingeroepen verschoningsgrond gestatueerd worden door de tuchtoverheid.

Opmerkenswaardig hierbij is dat de procureur des Konings de reden van zijn seponering opgeeft, zijnde de “afwezigheid van voorgaanden” (sic), terwijl er geen sprake is van welke “verschoningsgrond” ook.

De eerder passieve houding van de gemeentesecretaris, zoals overigens de getuigenverklaringen bevestigen, blijkt niet van die aard te zijn geweest om van “moreel geweld” te kunnen spreken dat bovendien de agressieve reactie zou kunnen uitleggen, laat staan uitlokken.

De overwegingen van de bestreden beslissing hieromtrent kunnen volmondig worden bijgetreden.

Het middel wordt niet aangenomen.”.

In het tuchtbesluit van 2 december 2010 van het college van burgemeester en schepenen, waaraan de bestreden beslissing refereert, luidt het onder meer dat de verzoekster haar bewering geenszins aannemelijk maakt en dat haar versie in strijd is met diverse getuigenverklaringen.

12.4. De verzoekster vermeldt in haar middel haar versie van de feiten en gaat er op het eerste gezicht aan voorbij dat reeds in het tuchtbesluit van 2 december 2010 van het college van burgemeester en schepenen, zoals bijgetreden door de bestreden beslissing, werd geoordeeld dat deze versie in strijd is met diverse getuigenverklaringen van personeelsleden. Door opnieuw haar grieven op te werpen die door de beroepscommissie zijn afgewezen, zonder een

substantiële wettigheidskritiek op de overwegingen ter zake in de bestreden beslissing, toont de verzoekster prima facie de onwettigheid van de bestreden beslissing niet aan.

Het middel is niet ernstig.

7. Zevende middel

Uiteenzetting van het middel

13.1. De verzoekster voert in een zevende middel aan dat de tuchtfeiten verschoond zijn door haar ziekte-toestand en dat de tuchtveroordeling minstens door nietigheid is aangetast door het niet onderzoeken van de toestand van ziekte en het verband met de feiten.

Zij zet uiteen dat uit het verloop van de feiten duidelijk blijkt dat haar ziekte-toestand ertoe leidde dat ze niet “gewoon (kon) reageren op de duidelijk geplande en vernietigende tactiek van de secretaris bij (haar) wederindiensttreding”. Dit blijkt volgens de verzoekster ook uit de stukken die zij aan de Raad van State bezorgt. Het bestuur en de beroepscommissie zijn onzorgvuldig geweest door geen rekening te houden met de toestand van de verzoekster op het ogenblik van de haar verweten feiten.

Beoordeling

13.2. De verzoekster beweert op 21 september 2009, de dag van de feiten, in een ziekte-toestand te hebben verkeerddie als verschoningsgrond moest dienen voor de daden die haar worden aangerekend. In de bestreden beslissing wordt op een gelijkaardige grief van de verzoekster het volgende geantwoord:

“7° De verschoning wegens ziekte:

Geargumenteerd wordt dat mevrouw De Neubourg ten tijde van de feiten ziek was en haar ziekte-toestand haar gedrag “verschoont”.

Zoals de bestreden beslissing terecht overweegt blijft de verzoekster in gebreke met enigerlei bewijskrachtig doktersbriefje aan te tonen dat ze op het moment van de aangeklaagde gedraging ziek was en dat haar medische toestand van aard was om haar agressieve reactie te verklaren en/of in de hand te werken.

Er is dan ook geen aanwijzing voorhanden dat de ziekte-toestand, door de arts geattesteerd voor en na de feiten, bestond op de dag van de tuchtfeiten, zodat haar gedraging helemaal niet door enige ziekte kan zijn beïnvloed. Het middel kan ook in graad van beroep niet worden aangenomen.”.

13.3. Het medisch attest dat de verzoekster thans voorlegt dateert van 24 september 2009. Niet alleen heeft dit attest geen betrekking op de dag van de feiten, het geeft bovendien louter aan dat “(d)e ondergetekende preventieadviseur-arbeidsgeneesheer verklaart dat de bovengenoemde persoon met ziekteverlof moet worden gezonden” en bevat geen enkele concrete aanwijzing waaruit mag blijken dat verzoeksters medische toestand een verschoningsgrond kan bieden voor de haar ten laste gelegde feiten.

Voor het overige herhaalt de verzoekster bijna woordelijk wat zij reeds tijdens haar administratief beroep heeft opgeworpen, zonder de minste weerlegging van de beoordeling van haar grief in de bestreden beslissing. Zij toont aldus prima facie de onwettigheid van de bestreden beslissing niet aan.

Het middel is niet ernstig.

8. Achtste middel

Uiteenzetting van het middel

14.1. De verzoekster voert in het achtste middel de “niet verwijtbaarheid van de feiten wegens pestgedrag door de secretaris en het bestuur” aan, alsook een gebrekkig onderzoek en “onzorgvuldigheid van de overheid ten aanzien van het ontslagverbod en de verschoning in dit verband”.

De verzoekster zet uiteen dat in de beslissingen van het college van burgemeester en schepenen en van de beroepscommissie onterecht wordt overwogen dat er geen klacht wegens pesten zou zijn ingediend “op basis van de tuchtfeiten die (plaatsvonden)”. Zij betoogt reeds op 18 september 2009 een klacht te hebben opgesteld, die zij op 21 september 2009 heeft aangevuld en op 24 september 2009 naar de arbeidsgeneesheer heeft verzonden. Op 10 augustus 2010 heeft zij haar klacht hernomen en bevestigd. Zij kon dus niet ontslagen worden.

Beoordeling

14.2. De verzoekster geeft zelf aan dat zij haar eerste klacht pas op 24 september 2009 naar de arbeidsgeneesheer heeft verzonden. De klacht dateert dus van na de feiten van 21 september 2009 die tot de bestreden beslissing hebben geleid. Op 10 augustus 2010 heeft de verzoekster een tweede klacht wegens pesten op het werk ingediend.

14.3. Zoals blijkt uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 11 juni 2002 betreffende de bescherming tegen geweld, pesterijen en ongewenst seksueel gedrag op het werk, die artikel 32tredecies heeft ingevoegd in de wet van 4 augustus 1996 betreffende het welzijn van de werknemers bij de uitvoering van hun werk, is het de bedoeling van de wetgever geweest om het slachtoffer te beschermen tegen ontslag, omdat hij “een einde wil maken aan de schrik en aan het isolement van het slachtoffer (dat ervoor beducht kan zijn dat het door te spreken een reactie op gang brengt die tot zijn of haar ontslag kan leiden)” (Parl. St., Kamer, 2001-02, nr. 1583/5, p. 34). De bescherming van artikel 32tredecies geldt dus slechts ten aanzien van maatregelen waarvan kan worden aangenomen dat ze een reactie zijn op de ingediende klacht. Tegen een werknemer kan daarentegen nog steeds een maatregel worden opgelegd “voor elk feit dat niets te maken heeft met de pesterijen of het geweld waarvan hij/zij het slachtoffer is geweest” (ibid.).

Om uit te maken of de bestreden maatregel al dan niet beschouwd kan worden als een reactie op de door de verzoeker ingediende klacht,

moet het voorwerp van de klacht vergeleken worden met de redenen waarop de bestreden maatregel steunt.

Als tegen een werknemer een maatregel wordt genomen “binnen twaalf maanden volgend op het indienen van de klacht”, geldt er een vermoeden dat die maatregel een reactie is op de klacht. Op grond van artikel 32tredecies, § 2, van de voormelde wet van 4 augustus 1996 staat het dan aan de werkgever om het tegenbewijs te leveren, met andere woorden om te bewijzen dat de maatregel geen reactie is op de klacht.

14.4. Luidens het uittreksel van de vergadering van 28 september 2009 van het college van burgemeester en schepenen wordt de tuchtprocedure ingezet naar aanleiding van de feiten die op 21 september 2009 werden gepleegd en die “kunnen (...) worden gekwalificeerd als tuchtfeiten:

- daar ze (...) een tekortkoming aan de beroepsplichten uitmaken, een inbreuk vormen op de deontologische plichten van het personeel (...) evenals op de gedragscode van het gemeentepersoneel
- daar ze het misdrijf van slagen en verwondingen kunnen uitmaken”.

De klacht die de verzoekster op 24 september 2009 naar de arbeidsgeneesheer verzonden heeft, betreft aanklachten van corruptie vanwege de verzoekster ten aanzien van het gemeentebestuur van Schelle. Zij stelt: “Omdat ik voor de eerlijkheid kies, word ik gepest, anders kan ik het niet noemen (...) ik word bewust geïsoleerd en gepest omdat de fraude langs andere zijde (van politiciers) nooit mag uitkomen”. Ook de tweede klacht van 10 augustus 2010 van de verzoekster handelt over de vermeende malversaties binnen het gemeentebestuur van Schelle.

De klachten wegens pesten hebben prima facie dus een ander voorwerp dan de redenen waarom een tuchtprocedure is opgestart en voltooid.

14.5. Gelet op wat voorafgaat, wordt verzoeksters grief betreffende het vermeende pestgedrag in de bestreden beslissing op het eerste gezicht terecht verworpen.

Het middel is niet ernstig.

9. Negende middel

Uiteenzetting van het middel

15.1. In het negende middel voert de verzoekster aan dat de opgelegde straf niet in verhouding tot de feiten staat.

Zij zet uiteen dat de continu gunstige evaluaties aantonen dat zij steeds een voorbeeldige werknemster is geweest, dat er geen tuchtvoorgaanden zijn, dat er geen sprake is van onmogelijkheid tot functioneren mits bemiddeling en coaching, dat een momentele opstoot van verontwaardiging, en met reden, geen reden is tot strafvervolging en ook niet tot tuchtvervolging, dat het niet is omdat het bestuur degene monddood wil maken en verwijderen uit de administratie die het aandurft om mistoestanden aan te klagen en te onderzoeken, dat men moet ingaan op de bewering van de overheid dat er aanleiding is om haar te straffen en dat dit enkel kan door haar te ontslaan. Zij betoogt voorts dat van slagen zeker geen sprake is geweest en dat, indien men van oordeel zou zijn dat een tuchtstraf moet worden opgelegd, alle elementen die toelaten de tuchtfeiten te verschonen eveneens als verzachtende omstandigheden in aanmerking moeten worden genomen. De beroepscommissie heeft niet geantwoord op alle aangehaalde verzachtende omstandigheden en heeft gemeend te kunnen volstaan met zwaarwichtige kwalificaties, maar heeft vergeten de feiten zelf te noemen.

Beoordeling

15.2. De overheid beschikt bij het bepalen van de strafmaat in tuchtzaken over een ruime appreciatiebevoegdheid, die de redelijkheid als grens heeft.

De Raad van State heeft bij de toetsing van de evenredigheid van de opgelegde tuchtstraf slechts een marginale bevoegdheid, hetgeen betekent dat hij zich niet in de plaats van de tuchtoverheid kan stellen, maar enkel kan nagaan of de overheid geen straf heeft opgelegd die in een wanverhouding staat tot de feiten, dit wil zeggen een straf die geen enkele in redelijkheid oordelende overheid voor die feiten zou opleggen.

15.3. Te dezen werd aan de verzoekster de op één na zwaarst mogelijke tuchtstraf opgelegd, met name het ontslag van ambtswege. Voor de beoordeling van de evenredigheid van de straf dient rekening te worden gehouden met de redenen die in de bestreden beslissing worden opgegeven om de strafmaat te verantwoorden.

In de bestreden beslissing wordt het volgende betreffende de strafmaat overwogen:

“9° De strafmaat:

Mevrouw De Neubourg betoogt dat, indien de feiten al niet zouden verschoond zijn, de verschoningsgronden zeker als verzachtende omstandigheden moeten gelden, waarmee de opgelegde tuchtsanctie geen rekening heeft gehouden.

De Beroepscommissie herinnert aan de vaste rechtspraak van de Raad van State m.b.t. de straftoemeting, die luidt:

“Bij het bepalen van de aard en de zwaarte van de tuchtsanctie beschikt de tuchtoverheid over een ruime appreciatiebevoegdheid, die de redelijkheid als grens heeft.

Bij het bepalen van de tuchtsanctie zal de tuchtoverheid rekening dienen te houden met de aard van de ten laste gelegde feiten, de tuchtrechtelijk vervolgde persoon, de omstandigheden waarin de feiten zijn gepleegd, de goede werking van de dienst en de weerslag van de inbreuk en de bestraffing op het gedrag van andere personeelsleden” (lees bijv. recentelijk: arrest van 10 oktober 2010, nr. 208.195).

Te dezen heeft het tuchtcollege concreet aangegeven, t.a.v. de persoon en de feiten, om welke redenen het ontslag van ambtswege verantwoord is. De Beroepscommissie maakt deze overwegingen tot de hare en vat ze als volgt samen:

- mevrouw De Neubourg heeft blijk gegeven van een totaal gebrek aan respect voor de hiërarchie;
- het bestrafte gedrag is volkomen onverenigbaar met de meest elementaire loyaliteitsplicht en gehoorzaamheidsplicht, waardoor iedere verdere medewerking onmogelijk is geworden;
- de vertrouwensbreuk, door de zware inbreuk veroorzaakt, is onherstelbaar, nu aangetoond is dat de appellante niet voor enige rede vatbaar is;
- de werkomgeving zelf moet ten alle prijze gevrijwaard worden van elke schadeverwekkende agressieve houding;
- de vaststelling dat de goede trouw van mevrouw De Neubourg t.a.v. haar overheid ver zoek is, nu zij zich o.m. liet ontvallen "ik zal een 14 dagen werken en dan word ik terug ziek (lees verklaring van Gerda Andries)".

15.4. In het licht van de voormelde overwegingen komt de conclusie in de bestreden beslissing dat "het ontslag van ambtswege het enige evenredige antwoord is op de ongehoorde agressie" op het eerste gezicht niet als onredelijk voor.

15.5. Dat de beroepscommissie niet op alle in het beroepsschrift aangevoerde elementen heeft geantwoord doet aan het voormelde prima facie geen afbreuk. Het volstaat immers dat in de bestreden beslissing duidelijk de redenen voor de genomen beslissing weergegeven worden. De beroepscommissie diende als orgaan van actief bestuur, in tegenstelling tot een rechtscollege, niet op alle aangevoerde elementen in te gaan. Bovendien werd in de bestreden beslissing reeds op de verzachtende omstandigheden ingegaan die als verschoningsgronden waren aangevoerd. Bij de beoordeling van het zesde, zevende en achtste middel is vastgesteld dat de verzoekster niet aantoont dat de beroepscommissie deze verschoningsgronden onterecht niet in aanmerking heeft genomen. De verzoekster maakt op het eerste gezicht niet aannemelijk dat een nieuw onderzoek van deze zelfde elementen, dit keer als verschoningsgronden in het kader van de beoordeling van de strafmaat, diende te gebeuren.

15.6. Waar de verzoekster betwist dat er sprake was van slagen, blijkt haar kritiek op het eerste gezicht niet ter zake dienend. Voor de beoordeling van de in het middel betwiste evenredigheid van de straf dient er immers te worden van uitgegaan dat de feiten bewezen zijn, en dient er enkel te worden nagegaan of er een evenredigheidsverband bestaat tussen die (bewezen) feiten en de strafmaat.

15.7. In zoverre de verzoekster ten slotte voorhoudt dat de feiten zelf niet benoemd worden, gaat zij er prima facie aan voorbij dat de bestreden beslissing onder de titel “de ten laste gelegde en aangehouden feiten” uitgebreid deze feiten opsomt. De verzoekster maakt niet aannemelijk dat dit bij de bespreking van de strafmaat opnieuw had dienen te gebeuren.

Het middel is niet ernstig.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan één van de bij artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 9 november 2011, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Stephan De Taeye,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Christophe Verhaert,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Christophe Verhaert

Stephan De Taeye